

РЕШЕНИЕ

№ 2176

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110130684 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на срещу, с която са предявени искове с правно основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 25.03.2017 г. в гр. София на между ул. „Проф. Александър Танев“ и бул. „Симеоновско шосе“, на 1, 5 км от ул. „Проф. Александър Танев“ л.а. „Ауди А8“ с рег. №, управляван от П. В. А., е попаднал в необозначена и несигнализирана дупка на пътя, вследствие на което е бил увреден. При ищеца в качеството му на застраховател по договор за застраховка „Каско на МПС“ /полица № със срок на валидност: 22.07.2016 г. – 21.07.2017 г./, сключен със собственика на увредения автомобил, е била образувана щета № С две плащания – на 09.06.2017 г. и 22.06.2017 г. от страна на застрахователя е била изплатена сумата от общо 1 287, 54 лв. застрахователно обезщетение по щетата. Счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу ответника, който има задължението да стопанисва и поддържа процесния пътен участък – за изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 1 287, 54 лв. и ликвидационните разноски в размер на 10 лв. или общо за сумата от 1 297, 54 лв. Твърди, че е отправил към ответника регресна покана, получена на 31.07.2017 г., която не е била последвана от плащане на сумата, с оглед на което има вземане към ответника и за сумата от 411, 27 лв. мораторна лихва за периода 08.06.2019 г. – 08.06.2022 г.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 1 297, 54 лв. главница, ведно със законна лихва от исковата молба до окончателното изплащане, и сумата от 411, 27 лв. мораторна лихва за периода 08.06.2019 г. – 08.06.2022 г. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва исковете. Оспорва твърдения механизъм на настъпване на щетите. Оспорва да е налице виновно поведение на ответника, респ. негови служители, в причинна връзка с което да са настъпили щети на автомобила. Навежда възражение,

че липсва пълномощно за управление на автомобила в случай че последният се управлява от упълномощен водач. Оспорва иска за мораторна лихва. Позовава се на изтекла погасителна давност по отношение на последния. Позовава се на съпричиняване. Моли съда да отхвърли предявените иски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

По делото е представена застрахователна полица „Каско“ на МПС № от 19.07.2016 г. за л.а. „Ауди А8“ с рег. № със срок на валидност от 00:00 часа на 22.07.2016 г. до 23:59 часа на 21.07.2017 г. с клауза „П“ – Пълно каско, при застрахователна премия от 7 397, 50 лв., платима еднократно, доказателства за заплащане на която са представени по делото.

Представен е протокол за ПТП № 1673337 от 25.03.2017 г., съставен от служител на ОПП-СДВР, от който е видно, че на посочената дата в 19:15 часа в гр. София, на на около 1,5 км след ул. „Проф. Александър Танев“ е настъпило ПТП с участник 2 – л.а. „Ауди А8“ с рег. №, собственост на, управляван от П. В. А.. Като обстоятелства във връзка с настъпване на ПТП е посочено, че автомобилът се е движел по с посока от ул. „Проф. Александър Танев“ към бул. „Симеоновско шосе“ и на около 1,5 км след ул. „Проф. Александър Танев“ е реализирал ПТП в несигнализирана и необозначена дупка на платното. В същия акт е изготвена схема на пътната обстановка и ПТП, в която е обозначено разположението на дупката, като са описани и констатираните видими щети по автомобила – предна дясна гума, предна дясна джанта и съмнения за предна ходова част. Протоколът, за който е посочено, че е съставен след посещение на мястото от органите на „Пътна полиция“ - МВР, е подписан от водача на МПС без възражения.

С уведомление за щета от 27.03.2017 г. застрахователят е уведомен за настъпилото застрахователно събитие, като е посочено, че на 25.03.2017 г. автомобилът е попаднал в необозначена дупка на между ул. „Проф. Александър Танев“ и бул. „Симеоновско шосе“, във връзка с което при застрахователя е образувана щета №

Съставени са опис на претенция от 27.03.2017 г. и доклад по щета.

С преводно нареждане от 09.06.2017 г. ищецът е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 801, 74 лв., а с преводно нареждане от 22.06.2017 г. – сумата от 485, 80 лв., т.е. общо сума в размер на **1 287, 54** лв.

Застрахователят е отправил към регресна покана изх. № г., получена на 31.07.2017 г. с вх. №

По делото е изслушана АТЕ, изготвена от вещото лице Й. Й., от чието заключение се установява, че на 25.03.2017 г. около 19:15 часа л.а. „Ауди А8“ с рег. № се движи по с посока от ул. „Проф. Александър Танев“ към бул. „Симеоновско шосе“ и на около 1,5 км след ул. „Проф. Александър Танев“ преминава през небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, в причинна връзка с което са увредени предна дясна гума, предна дясна джанта и предна ходова част на автомобила. Към датата на инцидента автомобилът е бил в експлоатация 1 година, 8 месеца и 2 дни от първоначалната му регистрация – 23.07.2015 г. Стойността, необходима за отстраняване на щетите по средни пазарни цени, възлиза на сумата от **1 287, 54** лв. Обичайните ликвидационни разноси според заключението на АТЕ са в

размер на сумата **15** лв.

Пред СРС свидетелят П. В. А. заявява, че си спомня за ПТП, настъпило на 25.03.2017 г. на в гр. София, когато при управление на л.а. „Ауди А8“ с рег. № е попаднал в необозначена и несигнализирана дупка. Заявява, че е спукал гума, скъсал е джанта, отклонил се е вляво от пътя, обадил се е на застрахователя и на тел. 112, както и че автомобилът е бил закаран в сервиз на „Ауди“. Заявява и че подписът за участник 2 в представения протокол за ПТП на л.8 от делото е негов.

Въз основа на така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.410, ал.1, т.2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

Основателността на иска се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало застрахователно правоотношение по имуществена застраховка (в т.ч. „Каско“), по силата на което застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, отговорност на ответника по отношение на увредения-застрахован, възникнала за него в качеството на възложител на работа при условията на чл. 49 ЗЗД, а именно: виновно противоправно деяние (действие или бездействие), осъществено от физическо лице - изпълнител на работата при или по повод извършването ѝ, в причинна връзка с което са причинени вреди в претендирания размер, и обуславящо отговорността на ответника правоотношение по възлагане на работата на прекия делинквент, които в случая са налице с оглед ангажираните по делото писмени, гласни доказателства и заключението на АТЕ.

Установи се по делото наличието на застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ за процесния автомобил.

В подкрепа на твърденията си във връзка с процесното произшествие, настъпило в срока на застрахователно покритие по имуществената застраховка „Каско“, ищецът е ангажирал протокол за ПТП, уведомление за щета, които са съобразени и от вещото лице по изслушаната АТЕ. В протокола са отразени мястото, времето, участникът в ПТП, неговият механизъм, при който увреденото МПС при движение по с посока от ул. „Проф. Александър Танев“ към бул. „Симеоновско шосе“ и на около 1,5 км след ул. „Проф. Александър Танев“ попада в необезопасена дупка на платното за движение, както и констатираните по превозното средство вреди от произшествието.

Съгласно съдебната практика, формирана по реда на чл.290 ГПК /решение № 15 от 25.07.2014 г. по т.д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО; решение № 85/28.05.2009 г. по т.д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО; решение № 24/10.03.2011 г. по т.д. № 444/2010 г. на ВКС, I ТО; решение № 73/22.06.2012 г. по т.д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО и решение № 98/25.06.2012 г. по т.д. № 750/2011 г. на ВКС, II ТО/, протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл.179, ал.1 ГПК и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. Съставителят удостоверява пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените

щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други.

В случая в протокола за ПТП на предвиденото в същия място е посочено, че местопроизшествието е било посетено от съставителя, поради което същият обвързва съда относно мястото, времето, участника в процесното ПТП и нанесените на автомобила вреди.

Описаният в протокола за ПТП механизъм кореспондира напълно с представеното от ищеца уведомление за щета и се потвърждава от показанията на разпитания водач на автомобила. Свидетелят депозира показания, че си спомня за ПТП, настъпило по при попадане в дупка и изрично потвърждава, че подписът, положен за участник 2 в протокола за ПТП е негов.

Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната АТЕ, причинените на автомобила щети са в причинна връзка с процесното ПТП.

Съгласно чл.2, ал.2 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд /в редакцията й, обн. ДВ, бр.8/2009 г., в сила от 30.01.2009 г., приложима към момента на настъпване на процесното ПТП/ органите на „Пътна полиция“ - МВР, при посещение на ПТП заснемат разположението на пътните превозни средства (ППС) и причинените щети с цифров фотоапарат. По делото не са представени снимки, изготвени от органите на „Пътна полиция“ – МВР. Последното обаче не препятства установяването на механизма на произшествието, за изясняване на който ищецът е ангажирал писмени, гласни доказателства и е изслушана АТЕ.

По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

Съгласно нормата на чл.8, ал.3 и чл.31 от Закона за пътищата (ЗП) общинските пътища са публична общинска собственост, като ремонтът и поддържането им се осъществяват от общините. В чл.2, ал.1, т.2 ЗОС вр. с § 7, ал.1, т.4 ЗМСМА, е регламентирано, че собственик на улицата е общината, като на основание чл.11, ал.1 ЗОС следва да я управлява с грижата на добрия стопанин. В чл.167, ал.1 и ал.2, т.1 ЗДвП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок, като службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка и др. С оглед на това следва да се пиреме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. София, включително да не допуска и съответно своевременно да отстранява дупки по тях. Ответникът изпълнява тези свои законоустановени задължения чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението на тези свои задължения и носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действия или бездействия на лицата, натоверени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място /решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО/.

В настоящия случай се установи, че автомобилът е попаднал в несигнализирана дупка на пътното платно, собственост на ответника. Последният не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.31 ЗП чл.167 ЗДвП да ремонтира тази дупка, както и задължението си, регламентирано в чл.13, ал.1 ЗДвП да предупреди

участниците в движението за опасности по пътя, каквато е наличието на дупка в пътното платно, като постави необходимите средства за сигнализиране. Ето защо, следва да се приеме, че с бездействието си за отстраняване дупката на пътя и сигнализиране на същата е причинил на застрахованото при ищеца лице имуществени вреди. Предвид обстоятелството, че тези вреди не са резултат от обективните, присъщи качества на вещта, а са резултат от неприсъщото качество на вещта, то отговорността на ответника следва да се ангажира на основание чл.49 ЗЗД.

По изложените съображения следва да се приеме, че е осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане, като вредоносният резултат е причинен от виновното и противоправно поведение на служители на ответника.

В доказателствена тежест на ответника е да установи своевременно релевираното с писмения отговор възражение за съпричиняване, в който смисъл е и докладът на делото. В хода на производството същият не е ангажирал доказателства в тази насока.

Причинените на увредения автомобил щети към момента на настъпване на застрахователното събитие по средни пазарни цени възлизат на сумата от 1 287, 54 лв. съгласно заключението на АТЕ.

С плащане на застрахователното обезщетение застрахователят е встъпил в правата на застрахования по отношение на ответника за изплатеното застрахователно обезщетение и обичайните ликвидационни разноски за определянето му, които според заключението на АТЕ възлизат на сумата от 15 лв.

Обхватът на регресното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, както и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. Третото лице не може да бъде задължено да заплати на застрахователя повече, от колкото дължи на застрахования. В този смисъл регресното право е в размер, който е равен на по-малката сума между платеното застрахователно обезщетение и дължимото деликтно обезщетение. В случая размерът на платеното застрахователно обезщетение съвпада със сумата, необходима за отстраняване на щетите по средни пазарни цени.

По изложените съображения съдът приема, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по отношение на суброгиралия се в правата на застрахования застраховател за сумата от 1 302, 54 лв. (1 287, 54 лв. + 15 лв. ликвидационни разноски).

При спазване принципа на диспозитивното начало с оглед претендираните от ищеца ликвидационни разноски в размер на 10 лв., в по-малък от установения от АТЕ размер, искът следва да се уважи в пълния му предявен размер от 1 297, 54 лв.

Неоснователно е възражението на ответника във връзка с липсата на пълномощно за управление на автомобила. Липсата на изрично пълномощно за управление на автомобила не може да е основание за освобождаване на застрахователя от отговорност. Относно трети лица, които управляват чужди МПС, законът не поставя изискване за форма на упълномощаването, тъй като то представлява овластяване за фактически действия, каквото в случая е било налице предвид, че е установено по делото самото държане на автомобила от страна на водача. Терминът упълномощаване не означава, че на водача се предоставя представителна власт по смисъла на чл. 36 и сл. ЗЗД, а че му се предоставя власт за извършване на фактически действия по управлението на МПС, независимо в чий интерес. Съгласието може да бъде изразено изрично (писмено или устно) или конклюдентно. Водачите, които управляват МПС със

съгласието на застрахованите лица, са упълномощени за водачи лица и се считат за застраховани – по арг. от т. 10 ППВС № 7/77 г. Липсата на законодателно уредена форма за действителност на пълномощното обуславя извод, че упълномощаването би могло да бъде извършено, както в писмена, така и в устна форма, изрично или с конклюдентни действия, въз основа на които да се приеме, че собственикът, респективно застрахования, е предоставил на водача да управлява МПС /в посочения смисъл - решение № 22/1.04.2009 г. по т. д. № 328/2008 г. на ВКС, II ТО; решение № 113/01.10.2009 г. по т. д. № 227/2009 г. на ВКС I ТО и др./. По изложените съображения възражението се явява неоснователно.

По отношение на иска за мораторна лихва в тежест на ищеца е да докаже съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на вземането си. В случая се установи съществуването на първата предпоставка. Вземането на ищеца не е срочно, поради което ответникът изпада в забава след получаване на покана. По делото е представена регресна покана с вх. №/31.07.2017 г., с която е предоставен 7-дневен срок за изпълнение, изтекъл на 07.08.2017 г., с оглед на което длъжникът е в забава, считано от 08.08.2017 г.

При спазване принципа на диспозитивното начало и с оглед заявения исков период 08.06.2019 г. – 08.06.2022 г. искът е основателен до размера на сумата 395, 42 лв., определен по реда на чл.162 ГПК с помощта на електронен лихвен калкулатор на НАП - https://nraapp02.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp.

От страна на ответника е заявено възражение за давност. Вземанията за лихви върху застрахователното обезщетение се погасяват с тригодишна погасителна давност по арг. от чл.378, ал.8 КЗ, вр. чл.111, б. „в“ ЗЗД. Искът е предявен на 08.06.2022 г., с оглед на което погасено по давност се явява вземането за мораторна лихва за период, предхождащ 08.06.2019 г. (три години преди датата на исковата молба), какъвто в случая не е заявен от ищеца. Исковият период е 08.06.2019 г. – 08.06.2022 г., като вземането за последния не е погасено по давност.

С оглед изложеното искът за главницата следва да се уважи в пълния предявен размер от 1 297, 54 лв., а искът за мораторната лихва – до размера на сумата 395, 42 лв., като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 411, 27 лв. следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 444, 19 лв. разноси, съобразно уважената част от исковете.

В полза на ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3, вр. ал.8 ГПК, сумата от 0, 93 лв. юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковете.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, БУЛСТАТ да заплати на, ЕИК, на основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

сумата **1 297, 54** лв., представляваща регресно вземане по щета № 0017030108912 във връзка с настъпило на 25.03.2017 г. ПТП в гр. София, на, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.06.2022 г. до изплащане на

вземането, и

сумата **395, 42** лв., представляваща мораторна лихва за периода 08.06.2019 г. – 08.06.2022 г., като

ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва за сумата над **395, 42** лв. до пълния предявен размер от **411, 27** лв. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, БУЛСТАТ да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **444, 19** лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на, БУЛСТАТ, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **0, 93** лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____